

Λκ 15,3-6

Ἡ παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου

Ἀντί ἄλλης ἀφόρμησης, θά μπορούσαμε νά μάθουμε τό τραγούδι «Ἐνα ἀρνάκι εἶμαι τοῦ Χριστοῦ» (βλ. ἐποπικό ὑλικό), τό ὁποῖο καταλήγει στό δίστιχο: «ὦ, μή μ' ἀφήσεις ποτέ νά χαθῶ μακριά ἀπ' τή ζεστή ἀγκαλιά Σου!».

Ἐνα ἀρνάκι ὅμως χάθηκε. Καί ὁ καλός βοσκός ἦταν γεμάτος ἀγωνία. Θά τό βρεῖ ἄραγε ζωντανό ἢ θά προλάβει νά τό κατασπαράξει κανένα ἄγριο θηρίο; Μήπως ἔπεσε στόν γκρεμό; Μήπως γλίστησε στή χαράδρα καί μπλέχτηκε σ' ἀγκάθια; Γιατί νά ξεμακρύνει ἀπό τό κοπάδι; Γιατί ξεστράτισε; **Διατρέχει τόσους κινδύνους μόνο του στήν ἐρημιά!**

Ἐκατό πρόβατα εἶχε ὁ καλός βοσκός καί τά ἀγαποῦσε ὅλα πολύ. Καί νά τώρα, μόλις διαπίστωσε πώς ἓνα ἀπό τά πρόβατά του χάθηκε, **ἀφήνει ἀμέσως τά ἐνενήντα ἐννιά** καί τρέχει νά τό βρεῖ. Τρέχει ὁ καλός βοσκός, τρέχει μέ ἀγωνία γιά νά σώσει τό χαμένο του πρόβατο. Τρυπιέται κι αὐτός σ' ἀγκάθια καθώς ψάχνει, κινδυνεύει σίς ἀπόκρημνες πλαγιές, ἀλλά δέν σταματᾷ.

Μά θά ἔλεγε κανείς: «Ἐχει ἄλλα ἐνενήντα ἐννιά πρόβατα· τόσο πολύ τό χρειάζεται τό ἓνα πού ξεστράτισε; Ἄς πρόσεχε! Νά μήν ἀπομακρυνόταν ἀπό τό κοπάδι! Εἶναι ἀνάγκη νά κάνει τώρα ὁ βοσκός

τόσο κόπο για να τό σώσει;». Είναι αλήθεια πώς **δέν τό έχει ανάγκη**. Έχει άλλα ένενήντα έννιά πρόβατα στό κοπάδι του. Τότε γιατί τρέχει; Γιατί αγωνιᾷ; Από τήν πολλή του αγάπη. **Τό αγαπᾷ καί θέλει να τό σώσει.**

Τό βρῆκε τελικά τό πρόβατό του ὁ καλός βοσκός; Μά δέν θά σταματοῦσε ἄν δέν τό ἔβρισκε. Ἦταν ἀποφασισμένος να τό ψάξει παντοῦ.

Τό βρῆκε καί **τό ἀκούμπησε στούς ὠμους του εὐτυχισμένος**. Μέ τρυφερή αγάπη, μέ περίσσια στοργή τό ἔφερε ξανά πίσω στό κοπάδι. Πῶς τό κουβαλοῦσε στούς ὠμους του; Δέν ἦταν κουρασμένος; **Δέν λογαριάζει τόν δικό του κόπο, τή δική του ταλαιπωρία ὁ καλός βοσκός**. Ἡ αγάπη του τόν κάνει να ξεχνᾷ τόν ἑαυτό του. Είναι τόσο χαρούμενος πού ἔσωσε τό χαμένο του πρόβατο!

Ἵταν ἐπέστρεψε στό σπίτι του, **κάλεσε τούς φίλους καί τούς γείτονες**: «Ἐλᾶτε! Ἐλᾶτε να φᾶτε καί να χαρεῖτε μαζί μου», τούς εἶπε εὐτυχισμένος, «γιατί βρῆκα τό χαμένο μου πρόβατο!».

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκύνησης

Ἡ ἱστορία αὐτή εἶναι μία ἀπό τίς παραβολές πού διηγήθηκε ὁ Χριστός μας: ἡ **παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου**. Τί ἤθελε ἄραγε να μᾶς διδάξει μ' αὐτή τήν παραβολή;

Ὁ καλός βοσκός τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κι ἐμεῖς τά πρόβατά Του (*δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. Ὁ Θεός στή γῆ μας, σελ. 146-147*). Μᾶς αγαπάει τόσο πολύ! Γνωρίζει τόν καθένα μας μέ τ' ὄνομά του· μέ τ' ὄνομα πού πήραμε ὅταν βαπτιστήκαμε. Μᾶς γνωρίζει, μᾶς αγαπάει καί μᾶς φροντίζει ὅπως ὁ καλός βοσκός τῆς παραβολῆς.

Τό πρόβατο πού χάθηκε ποίος εἶναι; Είναι ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ὅταν δέν ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό ἀλλά ξεστρατίζουμε **σέ ἐπικίνδυ-**

να μονοπάτια. Όταν π.χ. ξεκοβόμαστε από τό Κατηχητικό μας, όταν δέν πηγαίνουμε τήν Κυριακή στή Θεία Λειτουργία, ἀλλά μᾶς παρασύρουν οἱ παρέες μας ἀκόμη καί σέ μέρη πού ποτέ δέν θά ἦταν παρών ὁ Χριστός μας· όταν μᾶς τραβᾷ ἡ περιέργεια νά κυκλοφορήσουμε μέσα στό διαδίκτυο σέ ἰσότοπους πού κρύβουν διάφορους κινδύνους γιά μᾶς· κάθε φορά πού βλέπουμε, ἀκοῦμε, κάνουμε κάτι πού δέν ἀρέσει στόν Χριστό μας, **ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν δρόμο Του καί πέφτουμε σ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.** Καί πονοῦν τόσο πολύ αὐτά τ' ἀγκάθια!

Γι' αὐτό ὁ Χριστός μας φόρεσε ὁ ἴδιος τό **ἀκάνθινο στεφάνι** πάνω στόν σταυρό· γι' αὐτό **μάτωσαν ἀπ' τά καρφιά τά πανάγια χέρια Του** (δείχνουμε μιά εἰκόνα τοῦ Ἑσταυρωμένου)· γιά νά μὴν πληγώσουν ἐμᾶς τ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ὁ καλός βοσκός τῆς παραβολῆς ἄφησε τό κοπάδι του καί ἔτρεξε νά σώσει τό χαμένο του πρόβατο, ἔτσι καί ὁ Χριστός μας ἄφησε τούς οὐρανούς καί ἦρθε στή γῆ καί **ἀνέβηκε ὡς τόν Σταυρό, γιά νά σώσει ἐμᾶς ἀπό τ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.** Δεῖτε, παιδιά, αὐτό τό ψηφιδωτό (δείχνουμε τό ψηφιδωτό τῆς Ραβένα, βλ. ἐποπικό ὑλικό), τί ὠραῖα δείχνει τό ραβδί τοῦ ποιμένα Χριστοῦ νά ἔχει τό σχῆμα τοῦ Σταυροῦ!

Κάθε χρόνο **σὴ μέση τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς** ἡ Ἐκκλησία μας ὑψώνει τόν σταυρό γιά νά τόν προσκυνήσουμε. **Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως** ὀνομάζεται αὐτή ἡ Κυριακή. Μέσα σ' ὅλους τούς ὀρθόδοξους ναούς γίνεται ἡ **περιφορά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ** καί στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας περνοῦν οἱ πιστοί, τόν ἀσπάζονται καί παίρνουν γιά εὐλογία **σταυρολούλουδα**, δηλαδή λουλούδια πού στολίζουν τόν σταυρό.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ μᾶς δείχνει πόσο πολύ μᾶς ἀγάπησε ὁ Σωτήρας μας. Ἄν ρωτήσῃ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα, ὁ παππούς ἢ ἡ γιαγιά ἓνα μικρό παιδί «πόσο μ' ἀγαπᾷς;», ἐκεῖνο συνήθως ἀπαντᾷ ἀνοίγοντας διάπλατα τά χέρια του: «Τόσο πολύ σ' ἀγαπῶ». Ρωτοῦμε κι ἐμεῖς τόν Χριστό: **«Χριστέ μου, πόσο μ' ἀγαπᾷς;».** Κι Αὐτός ἀνοί-

γει διάπλατα τὰ χέρια Του ἐπάνω στόν σταυρό καί μᾶς λέει: «Νά, δές, τόσο πολύ σ' ἀγαπῶ!». Κανείς δέν μᾶς ἀγαπάει, παιδιά, τόσο ὅσο μᾶς ἀγαπάει ὁ Χριστός. Τὴν ἀμέτρητη ἀγάπη Του, πού φτάνει ὡς τὴ θυσία, βλέπουμε πάνω στόν Σταυρό, κάθε φορά πού μ' εὐγνωμοσύνη τόν ἀντικρίζουμε!

Ἀσπαζόμαστε εὐλαβικά τόν Σταυρό, γιατί μᾶς χάρισε τὴν αἰώνια σωτηρία. Τόν **φοροῦμε** ὅλοι οἱ χριστιανοί, γιατί εἶναι αὐτός τό ἀκριβότερο φυλαχτό μας. Μὲ τό **σημεῖο τοῦ Σταυροῦ** ἀρχίζουμε καί τελειώνουμε κάθε προσευχή.

Καί βλέποντας τόν Σταυρό, θέλουμε κι ἐμεῖς **ν' ἀγαποῦμε ὅλοένα καί περισσότερο τόν Χριστό μας**: νά Τόν ἀγαποῦμε πάνω ἀπ' ὅλους καί ἀπ' ὅλα! Νά Τόν ἀγαποῦμε καί **νά τηροῦμε τίς ἐντολές Του**, γιατί Αὐτός μᾶς εἶπε: «Ὅποιος μ' ἀγαπᾷ νά τηρεῖ τίς ἐντολές μου». Νά Τόν ἀγαποῦμε καί **νά μὴ φύγουμε ποτέ μακριά ἀπὸ τό δικό Του κοπαδάκι!**

**Ἄρνάκι εἶμαι κι ὁ Χριστός
εἶν' ὁ καλός μου ὁ βοσκός.
Τὴν ἄπειρη ἀγάπη Του
μοῦ δείχνει ὁ Σταυρός.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμη εἰκόνα.
2. Ψηφιδωτό τῆς Ραβένα.
3. Ὕμνος: Σὺ εἶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός...
4. Παιχνίδι.
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο κειμένου.